



Sy-li spēwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spar měrnj
Čerstwosć da.



Njeh ty spēwaš,
Swěrnje dželaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.



Čerbiſke njedželske łopjeno

W Budyschinje

3. septembra 1933

Bauzen

12. njedžela po šwjatej Trojizy.

Žap. št. 12, 1—11.

Tu blyšchimy wo tym, kaſ bu křešćijanſka woſada pšes móžnych tutoho šwěta čwilowana a pšesćěhana. Šnydom přeni čaž ſo to ſtanje. Bě Herodaš přjednj Taſuba moriſ, taſ čaž njěſ teſ hłowu woſadnj Pětra ſkónzowacj. A čohodla? Herodaš, kiž mějeſe čezje ſtejniſćeſo pola Židow, čaž njěſ ſo jim i tym lubiſ. Taſ pšindže na wopacjnu drohu, kaſ huſto tón, kiž čze wiſit-ſim prawje činiſ.

Alle to wiſcho naſ taſ jara njěſajimuje, ſhto je Herodaš čaž njěſ a kaſ je ſo wuwjedł; bóle naſ ſajimuje, kaſ je ſo křešćijanſka woſada ſadzeržała. Tuž čzemy ſebi tutu hiſtoriju najpřjednj ras prawje pšecziſacj a wobhladacj, to reſa potom i njěje wuſnecj a na naſhonjenjach ſo woboha-čziſ, hewaſ je to wiſcho njenuſna próza.

Šhtož pšedewiſčem tu namaſamj, je wulka wěra, wěra, kotraž woprowdže horn pšekadži. Tuta wěra tu je twjerda, kaſ ſkała. Tež Pětr ſwojemu mjenu wiſchu čzeſ čzini. We wěre a w dowěrjenju na Knjeſa, kiž bě jemu taſ huſto hižom i nuſj wupomhał, ſpaſe tam mjeſ wojaſomaj. Knjeſowa wola ſo ſtań, to drje je jeho myſl była. A, kaſ dale wiđimj, je taſ prawje myſlił. So bnyhmj teſ mj, powučeni i tutymi ſtawijnami, pšez to taſ myſlili! Haj hlejče, Knjeſowa wola ſo ſtanje ſamo teſ pšecziwo ſkoſtnej woli Herodaſhowej, pšecziwo wiſčem mozam tu na ſemi. Nicžo móžniſčeho njěje, hač Boža wola; niſtó móžniſchi njěje, hač Knjeſ njebjekow a ſemje. A njějkmj teſ mj ſami to wiſcho w poſlednim čažu pſtynli? Njeje wón ſam naſch lud wuwjedł i čžemneho doſa k nowemu ſapo-čzatkej? Něſt, haj runje něſt, mamj wuſnecj ſnowa, ſo

wěra do Boha je, kotraž naſ pšez to dale na prawym pučju wjedže; žana móž bjeſbóžnych njemóže nam ſchłodžicj, hdyž pola njeho pſtamj naſch wuček. Taſ nam naſch teſt předuje, ſhtož w křluſchu taſ huſto ſpěwamj: budž bjeſ ſtracha, ranje ſeſkhađža, po ſymje čze wita kraſnoſć naſćža!

Šwaj. Pětr bě zyle bjeſ ſtracha. To je kraſna wěž, hdyž to móžeſ. Kaſ huſto ſebi to pšejemy. Šhto to taſ móže, kaſ ſwjaty japoſhtoł? Šo wě, jenož čžlowjeſ i do-ſbrym ſwědomnjom. Alle taſ tajke doſtanjeſ? Jenož, hdyž taſ čziniſ, kaſ ſwj. Pětr, hdyž ſo zyle dowěrſch Bohu. Njejměſch ſo ſpuſchćecj na ſwoju móž, pšetož taſ jenož pšindžeſch do hrěcha. Hdyž paſ čzeſch k Bohu pšindž, je jenož jednj pučj. A teſ tón tu jaſnje wiđimj. Zyrkwinu woſada tam w Jeruſalemje nam poſaſa. Dyrbiſch ſo mo-ſdlicj, i Bohom rečćecj jaſo ſe ſwojim njebjekim Wótžom. Š tym ſo tebi doſtanje wučziſćenje duſche wot wiſčeho ſkeho, hdyž njewariſch na ſemſke a ſachodne wěžj abo ſamo na čžlowjekow! To je wěſte a to čze naſch teſt naſ wučziſ: jenož wěra pšindžeſe poſoj a mēr, tuta ſbóžna wěra do Křyſtuſa, wěra, ſo je teſ tebe na křiſtu wumohł, ſo ſj pšes njeho wuſwoleny Boži, ſo ſj pšes njeho a pšes ſwj. křeſćenje a wotkaſanje pšez to ſnowa powoſamj k to-ſmu, teſ ſwětej mēr pšindžeſ. A hlej, tole tu wiđiſch: Bóh ſwojiſch poſłow mēra ženje njewopuſchćzi.

To je nowe naſćžo w žiwjenju i wěry a i nadžije. We tym leži naſcha byſnoſć. Kaſ huſto je Bóh w přjedawſchich čažach a něſt teſ jaſo hnadnje pomhał, kaſ w ſwonkowjnych taſ teſ w ſnutkowjnych nuſach žiwjenja. Njemóže teſ dale pomhač, teſ tebi? Duž twař, o moja duſcha, twař na Boha! Wěra jemu křuſcha, pomoz ſa wiſčech ma. Šamjeń.

Bo žnjach.

Se žnjowm dźaknym šwjedženjom bo lěta wšchelało wjerczi. Wožadny, kiž hižo žnjowny dźakny šwjedžen šwjeczachu, šu se wšcheho wobmyšlowanja, hač šwjecza žnjowny šwjedžen 1. oktobra abo hač 1. oktobra wšcho hromadže šwjecza. To rěka: tole prajimy wo šakšich wožadach. Tež šakše wožadny maja — hačrunje bu hižo hinašche postaje nje wošjewjene — 1. oktobra šobu šwjeczicž po waschnju kaž druge wožadny, n. pšch. w Pruskej. —

Bo žnjach šmy — a šašo niz, niz hišchže. Wulke, rjane žně hišchže čakaaja na žnježarjow; niz jenož wotawa, kotraž šo hižo rjana pšchi rjanym wjedrje domoj khowa, ně, tež bėrny a rěpa čakaaja rjane a bohate na ratarja, šo by je khowaš dom. Tuž dźakowacž šo mējachmy, dźakowacž šo mamy, a modlicž a prošycž, šo by Bóh nam tež tute pošlednje žně chycž šo dacž derje radžicž. Njeh naž dale pšchewodža a napjelnja ta dowěra: Bóh je nam pomhaš a Bóh nam pomha a Bóh nam budže dale pomhačž.

Bo žnjach.

Rjany čaž šmy lěta měli
A našchim žnědomkhowanju;
Bóh bė wšchemu, šchtož šmy šyli
Na lěto kaž našymu,
Dawaš šwoje žohnowanje,
Kaž šmy jeho prošyli,
So šmy na nim kóžde ranje
Šswoju radošć widželi.

Wěrnó je wšchaš Bože šłowo,
Bože šwjate šlubjenje:
So b'dže kóžde lěto š nowoh',
Hač ta šemja njelańdže,
Pšcheměnjecž šo w kóždym lěče
Šyma, lěčžo — deschčž a šněh;
Šaj šo njeb'dže pšchestacž w šwěcže
Džen a nóz, a šym a žně.

Šchtož Bóh štwori na tym šwěcže,
To tež hnadnje šežiwi,
Dawa w šymje kaž tež w lěče
Wšcho, šchtož trjeba š zyrabi.
Šaj tež ta najmjenšcha wacžka
Namka šwoju zyrabu,
Bóh tež šežiwi toh' ptacžka,
Kiž šo boji pšched šymu.

Tak te žně šu došonjane,
Šola šwjatšcha prošdne šu;
Šdžež te šłodny bėchu rjane,
A nowym šymam woraju.
Šdžež b'dže šnowa wušnywane
Rjane šymjo š nowym žnjam:
Špožčž nam šnowa čažny rjane
Božo! š nowym wušnywam.

Špomacž paš tež čłowške džecž,
So je wšchitko Boži dar.
Bóh je wšchaš na žnym šwěcže
Tón najštaršchi hošpodar,
Kiž wě, šchto je dobre š wšchemu,
Abó šchto nam šchłodne je;
Dowěrmny šo šeno jemu,
Wón naž šabycž njebudže.

Lěto 1933 — jubilejne lěto.

Lutherowe narodne město Eisleben je hižo šwjecziko Lutherowe 450. narodninny, na kotrěž šo žny evangelški lud wšchěch lutherskich wušnacžow hotuje, a niz jenož tutón, šdom žny němški lud. Luther njebė džė jenož wulki muž a budžer žyrkwje, ale tež wulki muž a budžer němšeho luda. Šo je Luther němškemu ludej Bibliju w němškej rěcži daš, to hižo je njewuměrnje wulka šažłužba.

A hdyž Lutheraj wumjetuja, šo je wón rošchčžepjenje do luda pšchinješł, móžaja to jemu jenož wumjetowacž, došelž njewědža, tak šo wěž mējesche. Džewjecž džekatkow němšeho luda pšchiwškowasche Lutherowej reformaziji, a džekatny džekati bė tak daloko, šo šo bóle Lutheraj a štarej žyrkwie kšilešche. Tu pšchindže Rom a napšchecžiwna reformazija a jeje pomoznizy Jesuitojo a škashchu tutón žohnowanja pošny šapocžati, štaticž žny němški lud na šažłš evangelija š Lutherowej reformaziju. A tak bė rošchčžepjenje hotowe! Šo napšchecžiwna reformazija šurowje wuštupowasche, to je dalšcha wobštoržba pšchecžiwu nej a pšchecžiwu Romej. Šjes džiwu tohodla, šo šo niz jenož evangelški džel němšeho luda ša tutón jubilej tutoho wulšeho rjeka hotuje, ale němški lud dozyla, šnajmjenšcha tak daloko, hač šteji šobu w tutym nowym wulkim hibanju němšeho luda a našcheho čaža, kotrnyž ma wjele pšchesjene š reformaziju Lutherowej.

Šo nětko wošebje Eisleben tute 450. narodninny Lutherowe šwjeczi, tak mohło to hinaš hycž! Luther džė šo 10. novembra 1483 w tutym mějčje narodži a tam tež 18. februara 1546 wumrě. Na šłownym dnju bė šo tam wjažny hač 50 000 čłoweššow šhromadžiło, šwjeczicž tutón wušnamny džel. Mjes hoščemi bė tež wošebje ŠL. a pšchiwšnych wotdželeš njow wjele; pšchede wšchem paš bė młodžina šhromadžena, wopomnicž a čšescžicž tutoho wulšeho rjeka němšeho luda. Nadpadny wobras pošlicžichu žnym wošebje tež hórnyž, kiž bėchu šylnje šastupjeni. Wušamni rěčžnizy rěčžachu tam š šhromadženym šylam wo tym, šchtož ma tutón jubilej wošebiteho runje w tutym lěče ša žny lud a wo tym, šchtož je Luther byl a šchtož Luther hišchže je ša žny lud a kraj a ša žny žyrkej. Mjes nimi bėchu: pruški krajny biškop Müller a kulštowny minister Rušt. Kóždy wjecžor hrajachu tam tež wošebitu šwjedženšku hru: „Der Bergmann Gottes“, a to wonka na šorhošchčžu.

W šeptembu ščěhuje šławne Lutherowe město Wittenberg š wošebitymi šwjatocžnoščemi tutoho jubileja. Lutherowe město Mansfeld bė hižo w jun. tutón jubilej wošwjecziko. Ša november hotuja šo nětko po žnym kraju a ludže, šwjeczicž 450. narodninny wulšeho reformatora. Tuž hotujmy šo wšchitžny šobu na to. Najdoštojnišchi pšchihot budže tón, šo šo kóždy da napjelnicž š duchom reformazije, š duchom evangelija a š tajkim duchom šwědcži, škutkuje, wojuje na tym mějčnje, kotrěž jeho je wošrjedž kraja a luda. Tak šłuži šdobom najlěpje šebi, šwojej žyrkwie, šwojemu ludej, a wěšo tež šwojej šwójbje, šwojemu domej.

Š Lužizy.

Pod hešłom: „Šchtož šwješela“ wošjewja tydženit „Evangelisches Deutschland“ š napišmom: „Mny chžemy ša šo lud žyrkwje bncž!“ ščěhowaze:

„W Čžornym Šóšdu we Lužiškej wušłowej krajniji je wušwolena nowa žyrkwina rada namokwenje na evangelškich wožadnych wošjewika. W tutym wona praji: „Mny chžemy šo šašo lud žyrkwje ščžinicž! Tohodla pšchindžčže do Božich

klusbow! Sjednoczje so tam we wěrnym sjenocženstwje wě-
ry! Nichto njejmě so wusamknyć! By-li i kóždeje hwojby
kóždu njedzelu jenož jeniczi staw kemschi pschischoł, njeby ža-
nych próbdnych městnow wjazn było. Swoje džeczi scjelcže do
Božeje klusby sa džeczi! Wschitkich wjednikow towarstwow,
wotdželenjow a druhich sjenocženstwow, kotřiž su sa nowu
křesćijanisku Němsku, napominamy křutnje: Wostajcže nje-
dzelu dopołdnja bjes požedzenjow, šhromadžišnow a druhich
wuhotowanjow, njech su kajležiuli! My chemy našchemu
ludej němsku njedzelu jažo dohnyć, tón džen Knješa!“

Swješelaze to, so runje i Łužicu, a to i jeneje jeje kra-
jinow, kotrejž su w šandženych lětach wošebje se hwojim na-
božnym a zyrkwinym žiwjenjom čerpiše, tajke słowo psches
znu Němsku a hišcže dale psches němske mješy kliczi. Jeho
synk je pschesjene i tym, šhtož našch njedželnič hižo lěta dołho
šastupuje a šhtož psched krotkim hagle jažo šnowa wošjewi:
Wostajcže njedzelu bjes džela, bjes džela, ja kotrejž je tu
wschědny džen a niz njedzela! Tutón džen kluscha Bohu a
i tym našchaj dušchi — a nješabudžcže: wašchemu čžetu, so by
wono wotpoczowało! Albo šhto myšli šebi, so móže wón —
Ps. 145! — se hwojim njedželiskim dželom Bohu pomoznič
bnyć a napielnicž pomhacž wschitko, šhtož je žiwe, i dobrym
špodobanjom? Łužica widži bohuzel w někotrych se hwojich
krajinow, so jara a w kóždym čžachu njedzelu dželaja, a wo-
na widži, so tu a tam pschego jažo šhorhoje dželaweho dnja
— šchaty — njedzelu šmahuja, a wona widži jara hušto na-
lěto, w lěcžu a našymu, so njedzelu woraja, šnja, bėrnny ša-
džeja, so šny a domoj woža, so bėrnny šberaja a šnja. A wona
našcha Łužica, to widžesche tež lěčka a w tutnych pošlednich lě-
tach, hacžrunjež pschi wschěm wojowanju pschecziwo bjesdželo-
šczi hišcže milijony dželawy džen bjes džela na dželo čža-
kaju. Nječžujemny my, so je to njeprawo pschecziwo dnjej na-
šchego Boha a tak pschecziwo Bohu a njeprawo pschecziwo
ludej? Nječžinja to čži, kiž dželaja njedzelu a čži, kiž to wi-
dža? A čžehodla nještanje so tu ničžo? Čžehodla nječžinja
tuto, šhtož je nušne, ani wožadny ani gmejny ani čži, kiž
mėnja, so su i tajtemu wotšwjecženju njedžele nušowani, ani
čži, kiž móža tu wotpomhacž, njech su to orgaanisaziye džela-
čžerjow a dželodawariow abo druge?

Gsyly Jesurowe.

Wón bė namórnik, hižo šary. Wėdžachu, so jara pijesche.
Škuschesche do najhóršchi čžlowjekow žněho města. Žemu bė
wjebele, žny džen šelicž a so šarocžecž.

Ras njedzelu pschitndže do kapaty, w kotrejž bratr šna-
teho šlawneho předarja Spurgeon předomasche a to wo bibli-
škim słowe, kotrejž nam powėda, tak Jesuř na Jerusalema
płaka.

Namórnik pošlučhasche a šebi rosmyšlowasche: „By Je-
suř wopradowže tajšeho hubjenego čžlowjeka dla, kajkiž ja
šym, płakał?“ Wón šebi praji, so je psche hubjeny, so Jesuř
njeby jeho dla płakał, so so njeby wo njeho štarał.

Škóncžnje pak tola i předarjej dónđže. Tutomu rjetny:
„60 lět šym ja pod šhorhoju čžerta po morjach jėdžik. Je
na čžachu, so škoro drugeho knješa doštanu. Ja čžu do štareje
lódže džerow nawjercžicž a ju podnuričž. Potom šmėju nowu
lódž a čžu na pschego wostacž pod šhorhoju wjeřcha Šmma-
nuela.“

Wón je tak rěcžak a je džeržak, šhtož je rěcžak. Wón by
wėriazy modleč, kiž bė wėrnje a šwėrnje psched hwojim Bo-
hom žiwy.

Jesurowe šny! Wone so ronja wschěch dla, wo to-
trychž wón praji: „Ja šym čžnył, a wy šcže njechali!“

Prajišch ty se słowom a se škutkom, i žnylym žiwjenjom
a šadžerženjom: „Knježe Jesu, twoja wola so štań tak na
njejbu, tak tež na šemi, nade mnu, we mni, psches mje, wo-
loko mje!“?

Bratšja w nusy.

(Pofracžowanje.)

Kajka tuta tyščaza nusa, pošajuja listy, tak šcžehowaze:

„Rubny wujo! Čžu špytacž, Wam pižacž. My mamy tu
hišcže někotre šorbiki bėrnow a něšto rėpy, potom je
wschitko wscho. A my mamy tajki štrach psched šmjertnym
šłodumrěcžom. Našch nan je hižo lěto a 5 mėžazow precžka
a nanušowanym džele. Macž je šhora a njemóže pižacž. Ja
šym 12 lět štara a mam hišcže 5 mjeńšich bratrow a
šotry . . .“ Tak psche 12lětna holčžka i južneje Ruškeje.

„Dokelž mje nusa čžeri a dokelž šłod boli, da mi Bóh
tón wucžek, so na waš wobrocžicž. Ja šym wudowa i šjomi
džecžimi. Mojeho muža su i pošnozy pošłali. Šižo druge lěto
to a hišcže žaneje powěscže wot njeho! Šene i džeczi wumrě
šłoda. Tak prošchu wjele tyščaz krotčž wo pomoz. Wotewrěcže
šwoju prawu ruku a pomhacže mi! Bóh wam to wjele krotčž
šapałczi.“

„ . . . My wschak nješmėmy wschitko pižacž, tak tu je,
ale wy budžecže drie wėdžecž, tak so tu wschitko nėtkle ma.
Wšcho hacž do pošlednjeho nam šjeru a šonja i doma a se
štatoka. Šta ludži tradaju w jaštwach. Šich jara wjele je hižo
w pošnozy, bjes kuška šhlėba a bješe wschego. Ale Bohu budž
džak, so tu tutón wupucž hišcže je, so móže so wot tam
šobu pomhacž. Njech je to i Němskeje abo i Šollandškeje abo
i Ameriki abo drugež šem, pomoz pschishadža. To pak je tež
našcha jenicžka nadžija. Šdyž niz, dyrbimy tu wschitzy šahi-
nyčž. Tohodla prošchu ja měšto Šhryštuka, lubi bratšja, po-
myšlcže šebi na naš a njedajcže nam tu šawutlicž. Šaj, Bóh
daj šnadu, so njeby tutón list podarmo pižany był.“

Wurěški i listow, kotrejž i Ruškeje dónđžechu, wošjewich-
my w 35. čžibě. Wone su wjele naštróženja a šobuželenja
šbudžile a tež wjele džakowanja a wjele proštwow a mo-
dlitwow. A tež dary njewuštawaju.

Wo tutnych darach šmė so šdželicž, so su čži, kiž w tu-
tym škutku lubošcže dželaja, pucže namałali, po šotrychž tu-
te pošłanki hacž i tym dónđu, ja šotrychž su poštajene. Šaj
woni wošjewjeja, so ani jena pošłanka njeje šhubjena —
šnajmjeńšcha nješku žanu powjescž wo tym došłali.

Wšchudžom so šiba, pomoz pschishotowacž ja tradazy.
Tež ja to so džela, so so ewangelške zyrkwje i katolškej šjed-
nocža a šhromadnje ja wumóženje tutnych wobohich škutkuja.

S listow tu hišcže někotre wurěški:

„Nusa mje čžeri i Wam a ja prošchu wo materiellnu
pomoz tohodla, dokelž ma šwójba 9 štawow a dokelž my tu
štejimy pschi šamym šadwėlowanju. S nami je tak tak se
šhubjenym šynom: My žadamy šwój brjuch napielnicž se
šłodžijnami, kotrejž šwinje žeru ale nihtón nam je njeda-
wa . . .“

„ . . . Mėštacžko, hđžež mohla špacž“, — mjenujzy džow-
čžicžka, kiž šłodu wumrě, — „drie wona tu namała. Ja nje-
bych čžnyła, so by šhto i naš tu pošrjebany był, šrjebaja 8
hacž 10 do jeneho rowa. Wjazny hacž 500 džeczi hižo wumrě!
Wo dnjo a w nozy žri to psches domy. Čžinja kasčcže . . .“

„ . . . My mamy tu wulše pošrjebanje, ale Boha nje-
šmy pošrjebali!“

„... Prošhu, moji lubi knježa, je-li možno, postarajće
 ho sa mnje a njewotprajće mi moju proštu a pomhajće
 žónskej, kiž bebi žaneje radny njewě, Inuśny, pschetož ja mam
 hwoju staru lubu macžerku, 75 lět staru, pichi bebi, a tuta je
 pichi wšchēm njesbožu tež hišcže zyle kłepa, a mam tež hi-
 šcže dwě njemózneje džěczatny a mój lubowany muž je tež
 hižo zyle kłabny, a cžehodla kłabny a khorny? Dofelž nicžo
 njeje. My ho s wodu a s trawu žiwimy. Tež ja hyn hižo
 tak kłaba, so njemóžu swjeticha wjazny kłodžicž...“

Cžłowšće myšle — Bože pucže.

W Španiskej steji hišcže hród, w kotrymž wójwoda
 Alba bydleše. Alba je srudnje snaty njepšhecžel protestan-
 tow. Wón wjedžeše w Niderlandiskej tamne wójny psche-
 cžiwo protestantom, kotrež hu s krowu do knihow stawisnow
 sapisane. Wón chyzše ewangelisku wěru wutupicž; dofelž
 pač běchu Niderlandžny kłwěni Ewangelizy, pschela wón
 wjele krowě, so by dozpił kłwój wotpohlad.

Dženka je nětč w tamnym jeho španiskim hrodže sa-
 městnjem kłowny škład „Britiskeho bibliskeho towaršstwa“. W
 domje toho, kotryž tak pschecžiwo Bibliji protestantom a
 pschecžiwo tutym šahadžeše, ma nětč tuta Biblija hwoju
 domisnu, so by ho w španiskim ludu dale a bóle rosčě-
 rjaka.

Tutón Albown hród je pschikład wjazny sa nashonjenje,
 so drje cžłowjeł myšli, Bóh pač wjedže, a so hu tute Bože
 pucže wožebje potom zyle hinasche, hacž cžłowšće myšle,
 hdnž tute ho wěrja pschecžiwo ewangeliju.

Powědaja.

Bola židow ho powěda: Bóh tón Knjes je dwójzny pła-
 tak: přeni kłócž, jako Hadam s Paradija džěše drugi kłócž,
 jako bu Jerusalema šahubjene.

Powědaja wo mužy, kiž kłwój wótzny kraj horzo lubo-
 waše. Jako wón ras w nozgy šhoni, so bu wójško kraja šni-
 cžene a tak žyly lud poraženy, šěschědžiwichu jeho wlošny we
 tutej nozgy.

Powědaja wo duchownym, kiž bě šahorjenny cžěscžowač
 hwojeho krala. Jako wón šhoni, so je něchtó na krala šělił,
 swjeje ho s Božej rucžku šajaty.

Powědaja nětč tež, so ho hrěcha dla, kotry tola wšchu-
 džom je, a so ho šleho dla, kotrež tež wšchudžom je, wšchudžom
 wšchitzy rudža? Powědaja to wo tebi tež jandželjo tak so je
 mjes nimi twoje dla wjekele?

Zyrkej a stat.

W Drježdžanach běchu w tndženju 10. nejdžele po kłw.
 Trojizny wulke a wažne šhromadžišny, w kotrychž jednachmy
 wo džele a skutkowanjy ewangeliskeje młodžiny. Žadanje žy-
 leho cžaka a položjenja je, so ho kłždny młodny hólz a kłžda
 młoda hólza pschisamkne zyrkwinslemu abo statnemu towar-
 štwu młodžiny. Na šche ewangeliske towaršstwa hu
 nabožne zyrkwinske towaršstwa a hu runje
 tohodla pschězo hižo byle kłwěrne wótzno-
 krajne towaršstwa a hu to tež nětčle. Myšlimy
 bebi, so wufasnja wuńdže, so ma kłždny młodny cžłowjeł hncž
 něhdže šorganisowany, t. r. šobustaw w jenym s tny pschi-
 pónatny towarštwow: štatny, nabožny, športiški. Čžehodla
 hagle na pschikłasnju cžakacž? Kłždny, kłžda šestupaj ho
 dobrowólne do žyłka a šěpłit tak žył a šdobom ham ho, a
 šama ho!

Do žyłka. Ewangeliske krajne zyrkwje Šessen=Darmstadt,
 Šessen=Kassel, Frankfurt n. M., Nassau ho hotuja, wutworicž
 žyłk, ho šjednocžicž do wjetšcheje krajneje zyrkwje: „Ewangelis-
 che Landeskirche Großhessen-Nassau“.

Dženka 12. njeđzeli po kłw. Trojizny šbēra ho w šakšich
 zyrkwjach kollektu sa džělo ewangeliskeje žónskeje młodžiny. „So
 by młodžina byla sa Khrystuža dobytka a so by ho štajila do
 kłždny Tejom Khrysta“, to je žadanje cžaka, zyrkwje, štata.
 A so ho to štanje, može štacž, sa to ma ho kłždny postaracž, a
 to tak, so ho ham wšchudžom jewi jako wěrnny kšchescžijan, so
 je dobry pschikład, a to tež s tym, so škladuje do tuteje kollektu.

Šetta „Hirt und Herde“ hu sa Šakšku šakšana. Šeje sa-
 moženje hu šwěscžene. Šchtož ju podpjera, ho kłžosta.

Provinzialne šynody Štarprowškeje Zyrkwje hu swjeticha
 pošedženja mēle. Tute trajachu jenož kłžtke hodžiny. Wožebje
 ho jednašche wo wólby generalneje šynody a do zyrkwinych
 radow.

Sa Šakšku je něchtó zyle nowe a wuśnamne, šchtož je
 šakška zyrkwina wuśchnošć porucžila: Š ó n k r ó c ž n y z y r k -
 w i n š k i p j e n j e ž n y w o p o r. Tutón ma kłždny štam šak-
 škeje krajneje zyrkwje woprowacž, kiž bě 1. haprleje 1933 18
 lět a šarschi a ma hwoje dołhodny abo wobšedženštwu. Man-
 dželška a doštararjo podpjerow — kaž hdnž hu bjes džěka
 atd. — njetrjebaja tutón wopor woprowacž. Tutón je sa
 wšchēh jenak wulki a wucžinja 2 hr. Šchtož ho s tutym wo-
 porom nawda, ma kłždny k tomu, wotštronicž šchłodowanja a
 brachi, kotrež hu pošlednje lēta šawinowale. Šdobom je šakška
 krajna zyrkej štatej pošćicžila, šobu šastupicž do rjadu tny, kiž
 ho wo džělo prózuja. Po pschepodatny programje čže wona
 sa to 1 350 000 hr. nałožicž. Džiwacž dyrbi ho pichi tym wo-
 žebje na wobnowjenje a wuporjedženje Božich domow a ša-
 row, kotrež hu w pošlednim cžaku njedošahaznych šrědkow dla
 cžěrpile.

Šakški krajny biskop Čoch je poštro wuśjewik, s kotrymž
 žyly ewangelisku młodžinu štrovi a ju napomina, so by nětč
 kłwěru šobudžěla a twariła zyrkej žiweje wěry do luda.
 Šdobom wón porucža, so ho nješmē žane towarštwu a šjedno-
 cženštwu ewangeliskeje młodžiny wjazny rospušćicž. To je ho
 tu a tam pichi šnowasariadowanjy pošlednich mēkazow štało.
 Wšchitzy maja cžakacž, doniž njeje štat a doniž njeje zyrkej
 wšcho šriadowala a maja šobu džělacž a škutkowacž.

Šakška krajna zyrkej je šakšala šjednocženštwu „Armeni-
 sches Hilfskomitee“. Šeho wjednik bě lēkar dr. A. S. Boro-
 nigian. Duchownym a šastojnikam zyrkwje je šakšane, sa tuto
 towarštwu škutkowacž abo dary hromadžicž.

Wšchelate s blisša a šaloša.

Tež něchtó s Lutherowejo jubilejneho lēta. W Šomme-
 relenškej hu pschecžiwizny ewangelšich wufopali a šnicžili
 Gustav=Adolfowu lipu a Lutherowu lipu. Tutej běchu ewan-
 gelšy, kłwecž 300lētne šmjertniny wulkeho šchwědskeho
 krala, šadžili.

Na pucž.

„Wošmu bebi přjódč!“ prajliš a wobkrućiš: „Ša-
 chzu!“ Nješkomdž rospominacž kłutnje: „Pucž do hele je
 s dobrnymi přjódčwšacžemi pleštrowany!“

Šištowanje. Ša 13. po š. Tro.: W... s w š. — Ša
 žnjowy šwjedžen (14. po. š. Tr.) R. w R.

Šamolšity redaktor šatał Wyracž w Nošacžich (Nošitš b. Weissenberg)
 Čžilčēž a nałab Šamolšez šnišćišćēžēne a šnišćēne, šap. dr. s wobm. ruł.
 w Budyšćanje. — Wufhadža kłždu šobotu a pčacž šchšwōrcžēne 108 pč